

ligning færdig paa een Dag, medens der vil være andre, hvor Ligningen vil medtage flere Dage. Endelig er det ogsaa for mig utvivlsomt, at Statskassen vil komme til at udrede en langt mindre Sum til Krebscommissairerne, naar de lønnes paa den af mig foreslaaede Maade, end naar de skulle lønnes med indtil 300 Rb. aarligt. Naar det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, yttrede, at han ikke rigtig kunde forstaae, hvad der meentes med „3 Rb. daglig i Diæter“, saa kan jeg berolige ham med, at han ganske rigtigt har opfattet Meningen i Forslaget, som er den, at de Vedkommende skulle have 3 Rb. daglig for den Tid, de offrer som Skattecommissairer. Jeg kan ikke forstaae, at det ærede Medlem, der ellers er i Besiddelse af saa megen Skarpsindighed, har kunnet troe, at Meningen med Forslaget skulde være den, at de, som udnævntes til Skattecommissairer, skulde have 3 Rb. daglig fra Udnævnelsesdagen, indtil de vare færdige med deres Arbejde. Med disse saa Ord skal jeg tillade mig at anbefale mit Forslag til det ærede Thing.

Ordf: Gjennem de Udtalelser, som fandt Sted i Formiddags, var der navnlig to Udtalelser, der gik som en rød Traad igjennem det Meste af Forhandlingerne, navnlig fra den høitagtede Finantsministers Side, og som jeg ikke kan undlade at gjøre et Par Bemærkninger til, der ligeledes vedrøre Loven i dens Heelhed. Det One, der blev fremhævet paa en saa stærk Maade fra den høitagtede Ministers ligesom ogsaa fra den ærede Ordførers Side, gik ud paa, at vi nu vare saa fremrykkede i Sessionen, at det maatte ansees for i høi Grad ønskeligt at slutte, og at det som Følge deraf ogsaa vilde være ønskeligt at faae et saadant Resultat ud af Afstemningen her, at denne Sag ikke ved hyderligere Forhandlinger derom kom til at lægge Hindringer i veien for Sessionens Slutning. Jeg maa tilstaae, at jeg i den Henseende ganske tiltræder, hvad et æret Medlem, om end kun indirecte, har udtalt, at, hvis det samme Hensyn havde gjort sig ligesaa stærkt gjældende ved den Behandling, navnlig hos den høitagtede Finantsminister, vilde endeel af disse Forhandlinger kunne have været sparede,

idet jeg anseer det for sandsynligt, at han, ved at lægge Vægten paa en anden Side, end han gjorde — det vil jo erindres, at han ikke helbede stærkt til nogen af Siderne — vilde kunne have frembragt et Resultat, som i det Hele maatte ansees for brugeligt. Dette skete ikke dengang; den høitagtede Minister har først nu ved 3die Behandling argumenteret paa Ansætteligheden af Sessionens Slutning. Jeg kan da ikke tilbageholde den Bemærkning, at dette nye Argument om Sessionens Slutning hos mig har efterladt et Indtryk af, at Regjeringen lader sig paavirke af et Tryk, som man fra en Side i det andet Thing synes at ville øve paa den i denne Retning. Jeg seer vissevis ikke selv gjerne, at en Session trækker saa længe ud, som Tilfældet har været denne Gang, og jeg maa naturligvis ogsaa ønske, at den saa snart, som det forstandsigvis er muligt, skal blive sluttet. Jeg kunde maaskee have ønsket, at Rigsdagen fra Først af var kommen noget senere sammen, fordi Forkortelsen bedst kunde fundet Sted i den første Deel af den Tid, Samlingen nu har været, idet vi, som bekendt, først fik Hærloven — denne den vigtigste af de forelagte Love — forelagt midt i Sessionen; men ialtfald kan jeg ikke indsee Andet, end at det dog paa det Stadium, hvortil vi nu ere komne, maa være ønskeligt, at ikke blot denne Lov, men ogsaa adskillige andre Love, Love, paa hvilke der ganske vist ude i Landet lægges ligesaa megen, ja mere Vægt, fordi de for Befolkningen selv have større Værd, maae blive færdige i denne Samling. Jeg maa navnlig gjøre bestemt Indsigelse mod, at der øves noget Tryk ved Udsigten til, at man vil lukke Døren for en videre Udvikling af saadanne Sager, efterat en saadan enkelt for Regjeringen selv nødvendig og behagelig Lov er bleven vedtagen. Jeg for mit Vedkommende kan derfor ikke Andet end ønske at udtale, at, dersom den høitærede Finantsminister eller Regjeringen staaer under et saadant Tryk fra anden Side, det dog ikke maa gjøre sig altfor stærkt gjældende ligeoverfor Love, som, naar der er god Villie tilstede, kunne føres igjennem. Til saadanne Love regner jeg flere, der ere langt fremrykkede, navnlig de to Communallove, for Kjøbstæderne og for Landet. Dette har jeg villet udtale,